

Åndsvidenskab & Psykologi

Annie
Besant

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

ÅNDSVIDENSKAB & PSYKOLOGI

Annie Besant

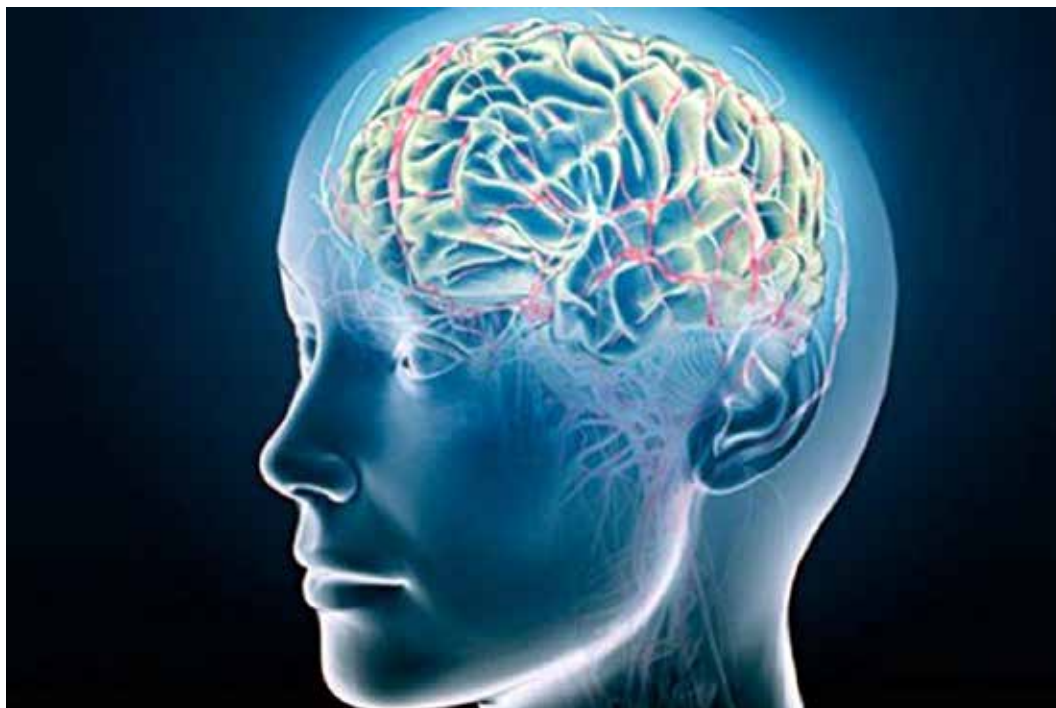

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Åndsvidenskab & Psykologi

Af Annie Besant

(Oversættelse og redigering Thora Lund Møllerup & Erik Ansvang)

Fysiologi og psykologi

Psykologien har udviklet sig meget i de seneste år. Men man skal ikke ret langt tilbage i tiden for at møde en videnskabelig holdning, der sagde, at psykologi udelukkende skal baseres på fysiologi. Der er absolut et element af sandhed i holdningen, for man kan ikke beskæftige sig seriøst og dybtgående med menneskets bevidsthed uden at vide noget om bevidsthedens fysiske redskaber. Men betydningen af sætningen er forkert, hvis man får den opfattelse, at psykologi *opstår* af fysiologi – dvs. at tanken skabes af stof, at bevidsthed skabes af hjernen og hjernens mekaniske påvirkning af stoffet. Hvis man vil forstå tankesindets måde at fungere på, er det nødvendigt at begynde med en dybere forståelse af hjernen og nervesystemet.

Det er en kendsgerning, at der findes en højere bevidsthed i mennesket. Det er dokumenteret af utallige, og de støttes af så mange seriøse udsagn, at man næsten tør sige, at højere bevidsthed er hævet over enhver tvivl. Nogle vil sikkert mene, at det er at gå for vidt. Men blandt de forskere, der undersøger de eksperimenter, der beviser eksistensen af en bevidsthed, der er større end den almindelige hjernebevidsthed, vil der ikke være mange, der er parate til at indrømme, at beviserne faktisk er overvældende. Årsagen er, at man ikke kan forklare den højere bevidsthed, og derfor ønsker forskerne ikke at udtale sig.

Hvad er bevidsthed?

Det er med vilje, at bevidstheden her kaldes den "højere bevidsthed", for det er ikke meningen, at nogen skal acceptere teorien lige fra begyndelsen. Men man er tvunget til at indrømme, at mennesket er mere end det, der fungerer gennem hjernen. Spørgsmålet er, hvad dette *mere* er for noget? Der er to hovedsynspunkter. Det ene kan man kalde det naturvidenskabelige, og det andet er det religiøse. De to begreber skal ikke sættes op mod hinanden, som om de stadig var i konflikt, for selvom der i den vestlige verden har været voldsom konflikt mellem religion og naturvidenskab, er den avancerede forskning ved at blive en hjælp for nogle af religionens postulater. Måske kan metoderne til erkendelse på et tidspunkt samarbejde, indtil hele menneskets bevidsthed er illumineret af det lys, der dels kommer fra iagttagelse, og dels fra det lys, der kommer fra ånden.

Et udgangspunkt kan være evolution. Man kan betragte menneskets bevidsthed som noget, der gradvis udvikler sig via menneskets evolution og vækst – ikke kun via menneskeheden, men også via de naturriger, der ligger under menneskeheden. Nogle forskere mener, at forøgelsen af organismens funktionsdygtighed resulterer i en forøgelse af bevidsthedens vækst og manifestation, mens repræsentanter for en voksende naturvidenskabelig tankeretning mener, at bevidsthedens udfoldelse resulterer i en forbedring af det redskab, som udtrykker bevidstheden. Når man på baggrund af dette synspunkt spørger: "*Hvad er den højere bevidsthed?*" opdager man, at det er meget vanskeligt at give et seriøst svar.

Hvad er underbevidsthed?

Underbevidstheden er let nok at forklare på baggrund af det første synspunkt, for det er indlysende, at der i løbet af evolutionen må være utallige tilfælde, hvor bevidstheden arbejdede med fuld opmærksomhed på et bestemt formål, og herefter kunne bevidstheden erkende, at det var muligt at opfylde formålet, uden at den gav det sin fulde opmærksomhed. Efterhånden som den vanemæssige handling blev mere og mere indprentet i organismen, kunne bevidstheden

gradvis trække opmærksomheden tilbage og til sidst overlade hele gruppen af handlinger til organismens automatik.

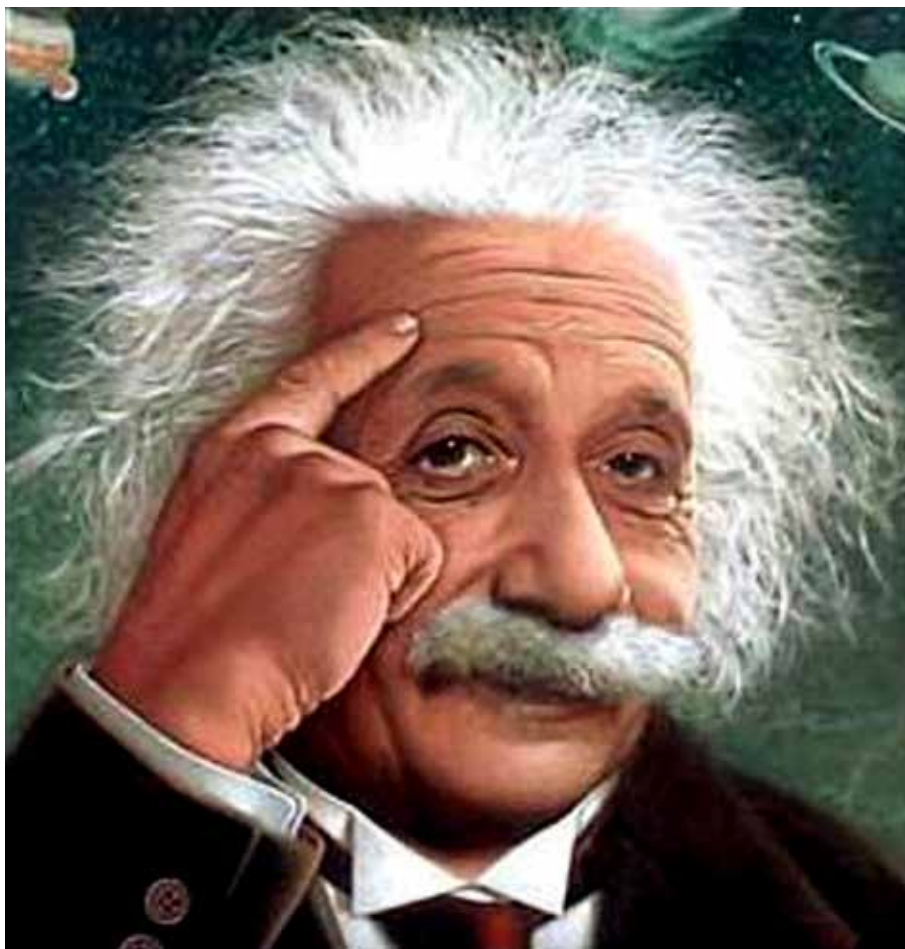

Det er også let at forstå, at der efter denne evolution uundgåeligt må være rester af forskellige drifter, rester af dyrets, det primitive menneskes og det delvis civiliserede menneskes drifter. Det hele er mere eller mindre indarbejdet i det fysiske legemes stof via fysisk arvelighed. Derfor har mennesket en stor masse af drifter, der stammer fra den evolution, der ligger bag det, og som nu er sunket ned under bevidsthedens tærskel til det underbevidste.

Problemet genialitet

På det samme grundlag er det imidlertid vanskeligt at forklare *genialitet*, selvom forskerne gør opmærksom på, at der i geniets komplicerede organisme er større variationsmuligheder end i en mere enkel organisme. Selvom man kan pege på, at der overalt i naturen findes variationer, der er længere fremme end andre, og selvom man accepterer, at der findes såkaldt tilfældige variationer (hvor man imidlertid må huske, at "tilfældig" betyder uvidenhed, og ikke manglende lovmæssighed) er geni alligevel *for* langt foran den almindelige bevidsthedsudvikling til at kunne forklares på denne måde.

Geni er ikke et udtryk for et lille forspring i udvikling. Det er et *stort* spring over den enorme kløft, der er mellem et dygtig menneskes talent og det, man kan kalde *inspireret genialitet*. Det er som om naturen springer over alle forbindelsesled, og pludselig gør en sten til en plante – pludselig gør en plante til et dyr – pludselig gør et dyr til et menneske. Men naturen foretager ikke den form for spring. Og hvorfor skulle den pludselig gøre det i forbindelse med geniet, når den ikke gør det andre steder?

Tilfældig variation kan ikke forklare geniets høje bevidsthedsniveau. Men samtidig er der et andet problem. Genialitet er tilbøjelig til at gøre det geniale menneske mindre egnet til at deltage i det almindelige liv. Det betyder, at set i forhold til darwinismen, der påstår, at det er den bedst egnede, der overlever i livets kamp (hvis man tror, at det er sådan, evolutionen fungerer) er genialitet et alvorligt handicap. Ja – det vil gøre det helt umuligt for det geniale menneske at overleve. Geni gør reelt geniet uegnet til kampen i den almindelige verden. Geniet har ofte mange særheder, som er et resultat af en større bevidstheds kamp med en verden, den ikke forstår. Det er forhold, der skal tages i betragtning, før man kan acceptere, at bevidstheden udelukkende udvikler sig nedefra.

Det guddommelige fragment

Det andet synspunkt har en helt anden karakter. Det fortæller, at der findes et guddommeligt fragment i mennesket, et åndeligt aspekt, der er "*en del af mig selv*", som det siges i et de hellige skrifter. Menneskets åndelige aspekt er en del af det universelle liv, og periodisk samler det stof omkring sig for at komme i kontakt med systemets mange eksistens- og bevidsthedsplaner. Det er et åndeligt frø, der er plantet i stoffets grobund. Det er ligegyldigt, om man betragter alt stof som fysisk og opdeler det i forskellige tæthedsgrader, eller om man accepterer det gamle og mere nøjagtige synspunkt, at stof findes i en stigende skala, der er opdelt i overensstemmelse med størrelsen af de atomer, det består af, og som er grupperet op igennem stadig finere eksistensplaner. Det åndelige fragment, der er iklædt stof af forskellig finhed, kommer ved hjælp af stoffet i kontakt med alle planernes liv. Ånden får dermed mulighed for gradvis at udfolde de iboende guddommelige evner.

På den måde kan ånden komme i kontakt med hver eneste region i Universet. For første gang erkender ånden forskellen mellem sig selv og andre på det laveste plan – det fysiske. Gennem åndens højere redskaber overføres der vibrationer fra højere planer til bevidstheden, og langsomt opbygger de fysiske vibrationer i det fysiske legeme centre, som er i stand til at reagere på dem. Hvert center åbner et nyt erkendelsesområde. Når det fysiske plans vibrationer rammer det fysiske legeme, responderer den iboende bevidsthed med vibrationer, der former stoffet i legemet, sådan at legemet bliver stadig bedre egnet til modtagelse af vibrationer, der kommer udefra.

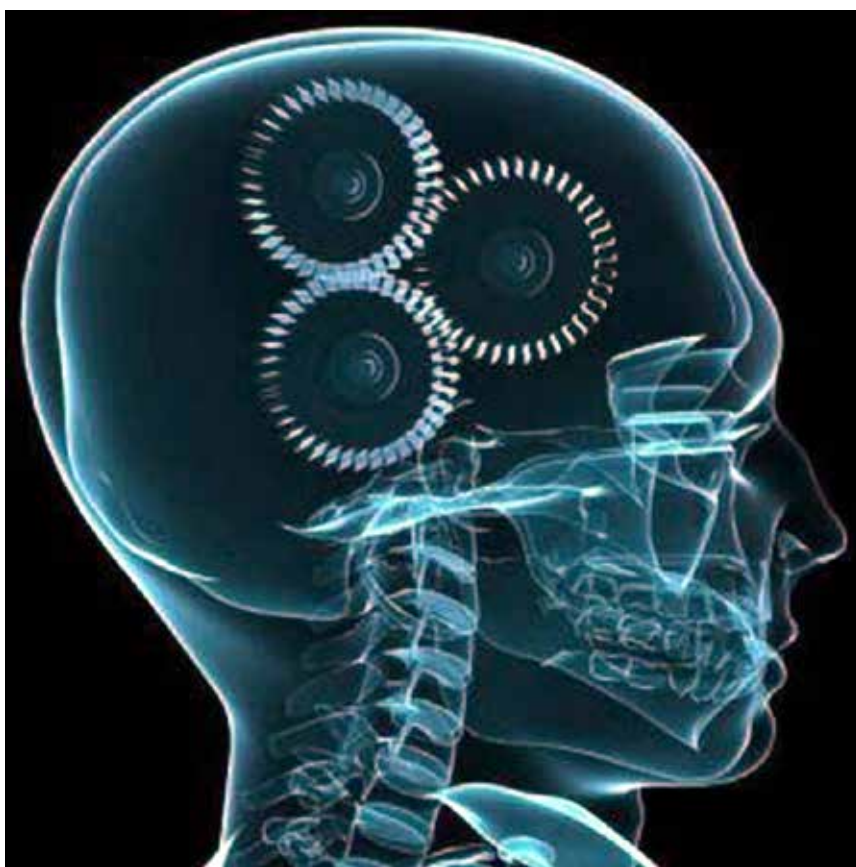

Finere vibrationer – finere legemer

Efterhånden som evolutionen skrider frem bliver finere og finere vibrationer i stand til at påvirke den vågnende og mere modtagelige iboende ånd, og modtageligheden er ikke begrænset til det fysiske legeme. De finere legemer, der tilhører de højere planer, begynder at vibrere som svar på vibrationerne, og når det fysiske legeme gradvis bliver mere og mere modtageligt, forfinet og velorganiseret, opfattes de finere vibrationer også i det fysiske legeme. Efterhånden som bevidstheden på de højere planer oplever vibrationerne klarere og klarere, opleves de også klarere i det fysiske redskab. Derfor er det, der kaldes fornemmelser, udvidelse af sanserne, intelligensen, følelserne, visionerne, indsigten, inspirationen og de højere tilstande af menneskets bevidsthed alt sammen indstrømninger i den fysiske hjerne af vibrationer, der er modtaget i højere regioner af højere legemer, som gradvis organiseres til et bevidst liv og arbejde på disse planer.

Så længe mennesket kun er halvt udviklet, opfattes disse vibrationer som forvirrende, men de må aldrig forveksles med de drifter, som stammer fra tidligere tiders udvikling. Der er ikke tale om fortidens levninger, men løfter om fremtiden. Vibrationerne er den evige ånds kamp i mennesket for at få sine redskaber til at svare til bevidsthedsændringerne. Geni vil sige, at den højere bevidsthed gennemtvinger en indsigt og et overblik, der er årsag til helt usædvanlige præstationer. Geni er manifestationen af mere af den højere bevidsthed i en organisme, der er i stand til at vibrere på den højere bevidstheds mere subtile impulser.

Det er nu muligt at forlade betegnelsen "højere bevidsthed", og kalde bevidsthedsaspektet ved dets rigtige navn. Den såkaldte højere bevidsthed er menneskets *sjæl*. Den højere bevidsthed er *det virkelige menneske*, der ikke er identisk med de legemer, det ifører sig.

Bevidsthedens mekanisme

Som nævnt var det tidligere forskernes opfattelse, at psykologi skulle baseres på fysiologi, og som sagt er det forkert, når det forstås sådan, at det er fysiologiske forhold, der skaber bevidstheden. Men det er rigtigt i den forstand, at fysiologiske forhold er en forudsætning for manifestationen af bevidsthed og i stor udstrækning begrænser dens udtryk på det fysiske plan.

Der er i høj grad behov for at forstå bevidsthedens mekanisme, hvis man vil forstå bevidsthedens manifestationer, og man må studere mekanismen for at blive i stand til at følge manifestationsformerne, og hvad der er endnu vigtigere – de teknikker, der kan benyttes til at forbedre mekanismen, så mennesket kan udvikle en mere omfattende manifestation af bevidstheden.

Hvis man f.eks. undersøger et rør, der er beregnet til at lede vand ned i et kar, vil ingen påstå, at det er røret, der skaber vandet, selvom der ikke ville løbe vand i karret, hvis røret ikke var der. Men det er naturligvis vigtigt, at røret ikke er tilstoppet, så vandstrømmen reduceres, og på samme måde er det vigtigt, at den mekanisme, som bevidstheden kræver for at kunne manifestere sig, er så funktionsdygtig som mulig, så mekanismen ikke blokerer eller reducerer bevidsthedens manifestation. De forhindringer, der eventuelt er der, skal fjernes, og rørets diameter skal udvides, hvis det er muligt. For at kunne gøre det, må man kende bevidsthedens mekanisme.

Tre bevidsthedsplaner

Under det normale udviklingsforløb er mennesket i kontakt med tre verdener. I åndsvidenskabelig litteratur kan man læse om tre bevidstheds- og eksistensplaner, som mennesket permanent er forbundet med. Det er det fysiske-æteriske plan, astralplanet og mentalplanet. De tre verdener er ikke adskilt i rummet, men gennemtrænger hinanden, og derfor har de et stort område tilfælles. Årsagen til at mennesket er til stede på de tre planer, er, at personligheden består af tre legemer, som er forudsætningen for, at mennesket kan stå i forbindelse med de tre verdener, og legemerne kan bruges enkeltvis eller som en enhed.

Når mennesket dør, afkastes det fysiske legeme, men døden repræsenterer alene en overgang til de to andre legemer, som mennesket herefter lever, tænker og føler i. Døden er ikke andet end aflæggelsen af det fysiske redskab, og efter døden er den eneste forskel for mennesket, at det ikke længere kan komme i direkte forbindelse med den fysiske verden, fordi det har mistet sit fysiske kommunikationsmiddel. Det er den opfattelse af menneskets verden, der er udgangspunkt i denne artikel om bevidsthedens mekanisme. Det er hensigten at beskrive de tre legemer, der hver har sin egen verden. De er allerede aktive, og i en vis udstrækning fungerer de som et redskab for bevidstheden.

Ufuldkomne redskaber

På nuværende tidspunkt er to af legemerne temmelig ufuldkomne, men hvis deres eksistens blev anerkendt, ville de være til større gavn for bevidstheden, for så ville de blive brugt bevidst. Det er evolutionens lov, at et organ skal opbygges gradvis ved egen indsats for at komme til at fungere fuldt ud. Eksempelvis lærer man ikke et barn at gå ved at give det en udførlig instruktion om benenes muskulatur, ligevægtsprincipperne m.m. Man rækker simpelthen et stykke legetøj frem og siger: *"Kom og tag det, du kan, hvis du prøver"*. Og barnet prøver. Det ved intet om sine muskler, men det gør forsøg på at bevæge benene, og gradvis vinder det kontrol over sit redskab. Barnet går, fordi livet kræver bevægelse, og naturen har leveret redskabet. Det samme gælder bevidsthedens redskab, men man ved meget lidt om det, fordi man ikke bruger det. Hvis man bruger det, vil det gradvis komme under kontrol, og det vil – ligesom barnets krop – kunne leve op til evolutionens krav om udvidet bevægelsesfrihed. Menneskets forsøg på at erhverve sig kundskab vil gøre bevidsthedens redskab klar til at blive brugt af tankesindet.

Sjælens legeme – kausallegemet

Hvordan er bevidsthedens redskab? Her beskrives det på vej ned og ikke på vej op, fordi den nedadgående bevægelse er menneskets naturlige kurs. Mennesket begynder ikke forneden og klatrer opad. Mennesket er født oppe og er kommet ned. Det er en vigtig kendsgerning. Den fysiske verden er ikke menneskets hjem. Den fysiske verden er et fremmed land, som det besøger engang imellem for at udvikle bestemte evner og løse visse opgaver. Det meste af tiden lever mennesket i sit hjemland, og fordi mange mennesker er sammen her i det fremmede fysiske land, betyder det ikke, at det er menneskets vigtigste opholdssted. Og det medfører heller ikke, at det er her, mennesket har sit udgangspunkt. Derfor begyndes der foroven, og menneskets vej følges ned til sin genfødsel.

Udgangspunktet for menneskets nedadgående rejse, der slutter med fødslen i et fysisk legeme, er ånden. Ånden er ikke til stede i nogen af de bevidsthedsredskaber, der her skal fokuseres på, for rejsen begynder i det legeme, der kaldes *kausalleget*, *årsagslegemet* eller *sjælslegemet*. Alle erfaringer oplagres i kausalleget, for det fungerer som åndens hukommelse. Det er et legeme, hvor mennesket liv efter liv opsamler de egenskaber, det har erhvervet sig gennem sine oplevelser på de lavere bevidsthedsplaner. Den åndelige hukommelse befinder sig derfor i kausalleget, og det rummer hele sjælens næsten ubegrænsede fortid, en fortid der udsprang af Universets oprindelige enhed.

Den permanente enhed

Mennesket begynder som en sjæl, og som første trin i en inkarnation danner sjælen et legeme af mentalt stof. Mentallegemets stof udgør et legeme, som gør det muligt for mennesket at tænke i livet i de lavere verdener. Men hvordan udvælges stoffet? Det sker ved hjælp af de vibrationer, der udsendes fra et fragment af stoffet, som kaldes den "permanente enhed". Den permanente enhed har været forbundet med menneskets ånd gennem hele den lange udviklingsrejse.

Her er det ikke muligt at give en detaljeret beskrivelse af den permanente enhed. Den skal simpelthen opfattes i betydningen: En stofflig partikel, der har gennemgået alle livserfaringer på mentalplanet, og den har udviklet evnen til at vibrere på en måde, som gør det muligt for den at reproducere enhver tidligere erfaring. Det er denne enheds frekvensområde, der bestemmer sammensætningen af det stof, der samles i forbindelse med opbygningen af bevidsthedens nye redskab.

Et menneske har tre permanente partikler – en mental enhed, et astralt atom og et fysisk atom, og kausalleget bevarer dem efter døden. Når sjælen igen inkarnerer, aktiveres de igen ét efter ét. Den første er den mentale enhed. Den rummer alle erfaringer fra tidligere liv, og dens vibrationer tiltrækker stof med samme frekvens. Det medfører, at karakteren af de stofflige partikler i mental-

legemet passer til udviklingsniveauet. Det stof, bevidsthedens mentale redskab opbygges af, svarer derfor nøjagtig til det menneske, der skal bruge det. Det uudviklede menneskes mentale redskab vil derfor have partikler af en anden karakter, end det, der bruges af et højere udviklet menneske. Princippet gælder i kemisk henseende, men ikke i forhold til partiklernes karakter. Det er et vigtigt punkt, der omtales i forbindelse med spørgsmålet om stoffets sensitivitet og dets evne til at vibrere på samme frekvens som de finere vibrationer, der rammer det.

Mentallegemet

Mentallegemet er det første, sjælen indhyller sig i, når den stiger ned for at blive genfødt i den fysiske verden. Med "nedstigning" menes der ikke en bevægelse i rummet. Det er ikke nødvendigt. Sjælen tiltrækker sig stof. Hvis man vil forstå princippet, kan man se på den forskel, der er mellem øjets og ørets modtagelighed. Den evne, som får øjets fine mekanisme til at vibrere i takt med lys, gør det muligt at se, mens øret reagerer på en anden type vibrationer, der gør det muligt at høre. Øjet åbenbarer den synlige verden – og uden evnen til at se, ville den synlige verden ikke eksistere. Øret åbenbarer en anden verden – og uden evnen til at høre ville lydenes verden være tavs og ikke-eksisterende.

Forskellene i de redskaber, der sanses med, viser præcis forskellen på de tre legemer. De er ikke adskilte. De er inden i hinanden. Men legemerne reagerer på forskellige frekvensområder. Det svarer til, at hvis mennesket ikke havde øjets fine mekanisme, ville det være udelukket fra den synlige verden, selvom det har en glimrende hørelse. Mennesket ville også være udelukket fra den mentale verden, hvis mentallegemet ikke fungerer fuldt ud. Og hvis ikke astrallegemet giver en tilstrækkelig respons på de astrale vibrationer, ville mennesket også være afskåret fra følelsernes verden, på samme måde som døve er afskåret fra lydene i verden.

Det er et spørgsmål om at respondere på vibrationer – ikke om afstande i rummet. Hvis man accepterer disse kendsgerninger, vil man også være i stand til at forstå, at når et menneske, man holder af, dør, er man ikke adskilt fra den afdøde i

rummet, men udelukkende på grund af begrænsninger i modtageligheden, for bevidsthedens redskab kan ikke sættes i svingninger af stoffet i den verden, den afdøde befinder sig i.

Når sjælen bevæger sig nedad og ifører sig et mentallegeme, vil spirerne til de egenskaber, der er i tankesindet pga. erfaringer i tidligere liv, vokse frem i mentallegemet – ikke de fuldt udviklede egenskaber sådan som nogle tror, men spirer, der er parat til hurtigt at vokse og folde sig ud, når de påvirkes af tankelivets vibrationer.

Astrallegemet

Herefter begynder mennesket på næste trin i forberedelsen til fysisk inkarnation, det astrale. Sjælen aktiverer det permanente astrale atom, og dens vibrationer tiltrækker en passende type astralt stof og former til astrallegemet. I astrallegemet er der også spirer. Det er følelæsspirer, lidenskabsspirer – dvs. alle de positive og negative egenskaber, der tilhører den følelsesmæssige side af menneskets natur, for astrallegemet er begærets, følelsernes og fornemmelsernes bevidsthedsredskab.

Det fysiske legeme

Til sidst begynder sjælen på opbygningen af det fysiske legeme. Her kommer et andet element ind i billedet: De biologiske forældre. Med hjælp fra devaerne bygger sjælen selv mentallegemet og astrallegemet, men i den fysiske verden bidrager faderen og moderen til bygningen af det fysiske legeme. Her spiller Karmas Herrer en vigtig rolle, for de fører sjælen til en familie, som er i stand til at levere det fysiske materiale, der passer til udviklingsniveauet.

Og det har stor betydning, for via den fysiske arveligheds love vil hele den fysiske fortid blive indbygget i det fysiske legeme. Alle mulige tågede og svage erindringer, der er præget i selve stoffet, ældgamle rester, som er indarbejdet i kroppen af primitive oplevelser i halvciviliserede liv, drømmeagtige erindringer fra en længst forsvunden fortid, erindringer, der er

afbildet i det fysiske legemes stof, fjerne og mærkelige fornemmelser og instinkter, der tilhører den fysiske afstammings lange udvikling, overføres til det nye legeme fra tidligere tiders legemer og via den fysiske kontinuitets lov, giver alt dette et bidrag til den fysiske bevidstheds redskab.

Nervesystemet

Det betyder, at der i menneskets nervesystem er utallige levn fra den fysiske fortid – levn, som i stor udstrækning er afgørende for redskabet, og som bidrager med mange gådefulde fragmenter til den samlede fysiske bevidsthed.

Desuden skal sjælens egen subtile indflydelse på nervesystemet tilføjes – en indflydelse, der strømmer ned gennem det delvis formede mentallegeme og astrallegeme, og som medvirker til opbygningen af nervesystemet i dets to store delinger: Det autonome system, som består af det sympatiske og parasympatiske system, og centralnervesystemet, som består af hjernen og rygmarven.

Det autonome nervesystem er primært forbundet med astrallegemet. Der er mange fine og velfungerende kommunikationslinjer mellem de to instanser, og under opbygningen af det autonome system blev der sendt kraftstrømme ned i systemet, som støttede og styrede bygningsarbejdet. På den måde har sjælen, med sit allerede udviklede følelsesliv, stor indflydelse på opbygningen af det system, som følelserne er nært forbundet med.

Centralnervesystemet kommer, efterhånden som mennesket udvikler de intellektuelle evner og højere følelser, mere og mere under sjælens indflydelse, for når intellektet udvikles, strømmer der stadig mere af sjælens energi direkte ned i centralnervesystemet og mindre direkte til det autonome system. Det autonome system er primært resultatet af menneskets tidligere indflydelse på astrallegemet, mens centralnervesystemet er mere påvirket af de aktuelle og direkte aktiviteter.

Efter den fysiske fødsel

Systemerne opbygges af hensyn til sjælens fysiske liv, og efter fødslen er de samme påvirkninger i funktion. Mens sjælen overskygger og gennemstrømmer sit fysiske redskab, arbejder den uafbrudt på de to store systemer, som er sjælens specielle bevidsthedsredskaber i den fysiske verden. På et tidspunkt i sjælens lange udviklingshistorie havde den kun det autonome system at arbejde med. Det var det eneste, der kunne overføre bevidstheden til det fysiske redskab, men efterhånden som sjælen udviklede sig, gled det autonome system mere i baggrunden og centralnervesystemet blev efterhånden udviklet.

Og her kommer en vigtig oplysning! Efterhånden som sjælen i stigende grad manifesterede sig gennem centralnervesystemet, overførte den gradvis de funktioner, som tidligere var fast etableret i bevidstheden, og som sjælen ikke længere behøvede at være opmærksom på for at holde gang i kroppen, til det autonome system. Langsomt overlod sjælen kroppens vitale redskaber til det autonome nervesystem, og en stor del af de kropsfunktioner, som sjælen ikke længere behøvede at tage sig af, blev herefter styret fra det autonome system – hjertet, lungerne, fordøjelsesapparatet og andre funktioner, som kunne fungere uden sjælens direkte medvirken.

Mennesket kontrollerer ikke længere sit hjerteslag, for sjælen har overladt det til det autonome system. Mennesket kan få den kontrol tilbage, hvis det ønsker det. Sjælen kan, ved at vende sin opmærksomhed mod det autonome system, overtage den direkte kontrol og regulere hjerteslaget, lungerne osv. Men at genoptage funktioner, som bevidstheden er vokset fra, svarer til et bevidsthedsmæssigt tilbageskridt i udviklingen. Hvis man læser om mennesker, der er i stand til at kontrollere hjerteslaget, behøver man ikke blive imponeret, selvom den slags fænomener næsten altid skaber opmærksomhed.

Et af psykologiens store problemer er, at den arkiverer alle unormale oplevelser i "underbevidstheden". Årsagen er, at psykologerne er uvidende om bevidstheden og dens redskab. Psykologien forsøger at forklare bevidsthedsimpulser, der stammer fra tre verdener, som om de alle sammen stammer fra én verden, og desuden mener psykologerne, at bevidstheden udelukkende skabes i det fysiske redskab. Så længe psykologien gør det, kan den aldrig løse de psykologiske problemer.

Vågenbevidstheden

Selvom der er fokus på "under- og overbevidsthed", er det ikke hensigten at udelukke en meget vigtig del af bevidstheden – *vågenbevidstheden* eller *dagsbevidstheden*. I de fleste menneskers øjne er den del af bevidstheden den absolut vigtigste. Det er naturligvis vigtigt at forstå vågenbevidsthedens i relation til både underbevidstheden og overbevidstheden.

Når man taler om vågenbevidsthed, hvad mener man så? Og hvad er det, der begrænser vågenbevidstheden? Hvorfor slipper en del af bevidstheden væk, uanset om den er sunket ned under eller løftet op over vågenbevidstheden?

Vågenbevidstheden er det, der normalt findes i eller fungerer gennem hjernen – men man skal måske hellere kalde det "vågenbevidsthedens center", for der er ikke altid tale om hjernen. Hvis man undersøger meget udviklede dyrs vågenbevidsthed op til et punkt, hvor hjernen endnu ikke findes, ser man, at nervesystemets vigtigste ganglie (ansamling af nerveceller) fungerer som vågenbevidsthedens redskab, men for mennesket fungerer vågenbevidstheden gennem hjernen. Dermed ikke sagt, at der ikke også findes andet en vågenbevidsthed i hjernen, men det der normalt foregår i hjernen, og som mennesket er opmærksom på, kaldes her "vågenbevidstheden". Begynder man at studere vågenbevidstheden, opdager man, at den består af oplevelser og indtryk, der primært stammer fra den ydre verden, og som derefter bearbejdes af hjernen. Indtrykkene bearbejdes af tænkeevnen, der bruger hjernen som sit redskab.

Bearbejdningsprocessen

Det er den generelle definition af, hvad der udgør vågenbevidstheden. Men udover de indtryk, der stammer fra den ydre verden, er det vigtigt at tilføje hjernens *bearbejdning* af indtrykkene. Det er vigtigt, for hvis bearbejdningen udelades, vil indholdet af vågenbevidstheden blive alt for snævert defineret. Det må heller ikke glemmes, at bearbejdningen og manipulationen af det, der kommer ind i bevidstheden udefra, kan være meget forskellig afhængig af den udviklingstrin, bevidstheden befinder sig på.

Menneskets evner, som stammer fra tidligere liv, og som stort set er udviklet i livet mellem død og ny fødsel, bearbejder indtrykkene fra den ydre verden, og omfanget af bearbejdningen er meget individuel. Graden af erkendelse af den ydre verden afhænger af evnernes udvikling. Der er meget stor forskel på karakteren af bearbejdningens erkendelser hos f.eks. en kunstner og en landmand. Selvom de iagttager det samme, vil graden af opfattelsen afhænge af udviklingen af deres evner. Derfor kan spørgsmålet om den individuelle udvikling af evner ikke udelukkes, når indholdet af vågenbevidstheden skal studeres.

Indholdet af vågenbevidstheden er veldefineret: Det er et karakteristisk træk ved tanken, når den fungerer i og gennem hjernen. For hjernens vedkommende er tankernes form let at opfatte og forstå, for det ser ud til, at en af grundene til at bevidstheden strømmer ned på de lavere bevidsthedsplaner er, at det giver bevidstheden mulighed for at få en klar opfattelse af Universet. Når man studerer bevidsthedens udvikling, er det helt tydeligt, at det klareste indtryk begynder på det laveste plan og gradvis overføres til de højere planer. Derfor er det nødvendigt, at bevidstheden oplever det fysiske plan, for at lære at opfatte og forstå.

Sanseorganerne

Det er en vigtig erkendelse, hvis man vil forstå evolutionen, for når man studerer sansernes udvikling, er det bemærkelsesværdigt, at der bliver flere af dem, jo længere man kommer ned i stofplanerne. Sanseorganerne hører til på det fysiske plan, og de udvikles ét efter ét, men når man vender tilbage og bevæger sig opad gennem planerne, mister man den ene sans efter den anden. Når man kommer til mentalplanet, er der kun én sans tilbage.

Den klarhed i opfattelsen, der er på mentalplanet, skyldes derfor ikke antallet af sanseorganer. Mennesket kan kun lære den ydre verden at kende ved at komme ned på det fysiske plan, udvikle sanseorganerne, lære at bruge dem, og ved hjælp af dem udvikle de centre i astrallegemet, som sanserne oprindeligt stammer fra. Når mennesket har opnået en klar opfattelse via sanserne, kan redskaberne undværes, og på de højere eksistensplaner har man en klarhed, som man ikke ville være i stand til at skabe uden at stige ned til de lavere eksistensplaner. I menneskets opadgående bevægelse mod sjælsplanet aflægges *sanseorganerne*, men samtidig vil det bevare de *evner*, der er udviklet ved hjælp af sanseorganerne.

Opmærksomhed

Forståelse af sanseorganerne er vigtigt for forståelsen af emnet. Men tilbage til den kendsgerning, at indholdet af vågenbevidstheden er de impulser, der kommer udefra, og de bearbejdes af de evner, der allerede er udviklet i evolutionen. Og der er endnu et aspekt, man må huske i forbindelse med vågenbevidstheden: Vågenbevidsthedens indhold er konstant skiftende. Vågenbevidstheden indeholder kun det, mennesket i øjeblikket er optaget af.

Opmærksomhedens store betydning får større og større vægt inden for psykologien. Bevidsthedens opmærksomhed kan sammenlignes med det, der sker, når øjet fæster sig ved et bestemt punkt. Det eneste man ser helt klart, er det, øjet fokuserer på, men desuden er man svagt bevidst om andre ting uden for det klare synsfelt. *Det, der er i vågenbevidstheden, er det, der er i synsfeltet.* Der vil være en periferi, som man kun er halvt bevidst om, men som man når som helst kan blive helt bevidst om ved at rette opmærksomheden mod det.

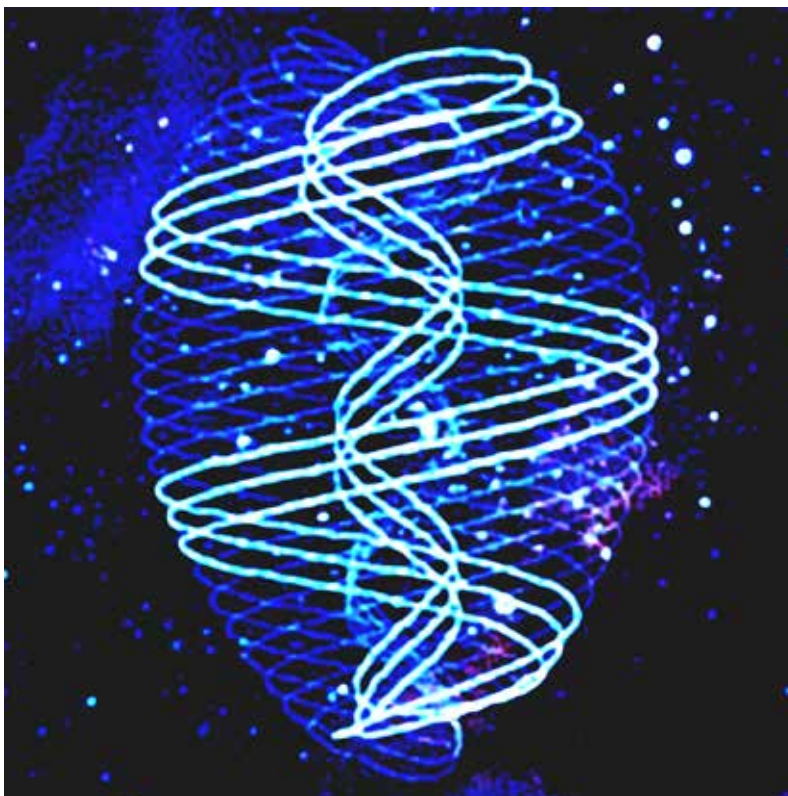
Evnen til opmærksomhed kan udvikles. Hvis man eksempelvis ser en række forskellige genstande, vil mange bagefter kun være i stand til at huske 3-4 af dem. Men hvis man øvede sig i at få større nøjagtighed i den fysiske iagttagelsesevne, ville man opdage, at antallet af genstande, som ses med et enkelte blik, kan øges betydeligt, og bagefter vil man være i stand til at beskrive mange detaljer. Opmærksomheden kan udvides ved hjælp af øvelse.

Men spørgsmålet er nu: *"Hvad er det, der begrænser vågenbevidstheden?"* for når den kan udvides, er det tegn på, at bevidstheden er meget større end vågenbevidstheden – men hvorfor? Hvorfor er man ikke i stand til at tage alt, hvad man er bevidst om, ind i vågenbevidstheden?

Vibrationsevnen

Man skal forstå to ting. Det første er helt analogt med spørgsmålet om øjets vibration. Mennesket kan ikke se vibrationer under den røde eller over den violette farve, selvom det faktisk er muligt at se ud over disse grænser. Eksempelvis kan myrer se vibrationer, som mennesket ikke kan se. Noget lignende er tilfældet

med hjernen, som bevidstheden fokuseres igennem. Hjernen kan kun besvare vibrationer inden for et vist frekvensområde, for dens frekvens afhænger af det stof, den er opbygget af. Spørgsmålet har relation til de "permanente atomer". De atomer, mennesket tiltrækker, og molekylerne, der består af atomer, afhænger af frekvensen og dermed af udviklingsgraden i de permanente atomer. De permanente atomer har fulgt mennesket i alle inkarnationer. Det permanente atom er en magnet på hvert eksistensplan, som gør det muligt for det inkarnerende menneske at tiltrække stof til de nye legemer. De erfaringer, der er oplagret i et permanent atom, bestemmer karakteren af det stof, der tiltrækkes, og stoffet skaber derfor en begrænsning af vågenbevidstheden.

Spirillaer

Det andet punkt er atomets opbygning – dvs. antallet af spiraltråde. Antallet af aktive spiraltråde er i overensstemmelse med menneskets evolutionstrin. I det almindelige fysiske atom er der på nuværende udviklingstrin normalt fire aktive spiraltråde. I åndsvidenskaben kaldes de "spirillaer". Det betyder, at når mennesket udvælger materialet til sine legemer fra det omgivende stof, er stoffet udviklet frem til et bestemt punkt (en bestemt vibration), og at den mængde bevidsthed, man kan opfatte med hjernen – den tankefrekvens, som atomerne er i stand til at reagere på – afhænger af antallet af aktive spirillaer i atomerne.

Antallet af aktive spirillaer øges i hjernen hos mennesker med en mere udviklet tænkeevne. Det betyder, at de tænker mere dybtgående. Dermed forbedrer de deres hjerne, men samtidig øger det mængden af stof med højere frekvens i omgivelserne, og dette materiale er tilgængeligt for andre. Det er vigtigt at huske, at menneskets forhold til det fysiske legeme ikke er livslangt. Kroppen er under konstant forandring. Atomer passerer uafbrudt ind og ud, og i den periode, de udgør en del af hjernen, er det muligt at højne frekvensen i atomerne og forbedre tankelivet. Derfor hjælper mennesket bogstavelig talt det generelle bevidsthedsniveau i verden, når det udvikler sin egen bevidsthed.

Intet menneske lever en isoleret tilværelse. Naturen har bundet menneskeheden sammen med bånd, som ingen kan bryde. Når mennesket tænker og dermed forbedrer det stof, det tænker med, udvikler det samtidig menneskeheden samlede bevidsthed. På grund af menneskers identiske natur giver det tænkende menneske deres medmennesker et bedre materiale at arbejde med. Det bliver nemmere for deres hjerner at være modtagelig over for den højere bevidsthed.

Karma

Den ene side af begrænsningen er derfor materialet. Den anden kommer fra en helt anden kilde. Det er den begrænsning, der gives af Karmas Herrer. Karmas Herrer er betegnelsen for høje bevidsthedsaspekter, der repræsenterer den naturlov, der kaldes *årsag og virkning*. Livets karma drejer sig om skæbner, som mennesket har påført sig selv, og udligningen af de karmiske ubalancer. Karma udgør den måske vigtigste begrænsende faktor, fordi den generelle udformning af den hjerne, et menneske fødes med, er resultatet af fortidens karma. Og især den del af fortidens karma, som iflg. Karmas Herrer er relevant at afvikle i et enkelt fysisk liv. Mennesket leverer det materiale, der skal indbygges i hjernen, men det styrer ikke selv den generelle udformning. Man kan sagtens forestille sig et menneske, der i sin fortid har skabt en karma, der forudsætter en begrænsning af vågenbevidsthedens evner, hvis karmaen skal afvikles. Dette menneske inkarnerer med netop den nødvendige form for fysisk tankestof i hjernen, der gør det muligt at afvikle karmaen.

Det er absolut en begrænsning, for selvom begrænsningen i sidste instans er selvskabt, kommer den i den aktuelle inkarnation fra en anden kilde – Karmas Herrer. Den type begrænsninger er man er tvunget til at leve med. Den ofte deprimerende og irriterende mangel på bestemte evner er tegn på, at begrænsningerne er påført fra en anden kilde – et højere bevidsthedsaspekt – på grund af årsager, man selv har skabt, selvom deres virkning for øjeblikket skabes af kræfter uden for mennesket.

Menneskets "pulterkammer"

Men tilbage til *underbevidstheden*. Her er der imidlertid en vanskelighed: Underbevidstheden indeholder en stor mængde af forskelligt materiale, som skal sorteres og kategoriseres. Underbevidstheden kaldes et stort "pulterkammer", og her er der opbevaret alverdens levn fra fortiden, herunder de laser og pjalter, der stadig hænger ved de redskaber, mennesket bruger. Underbevidsthedens skrammel skal sorteres, når noget af det dukker op til overfladen. Man er nødt til at være klar over, hvilken plads det har i bevidstheden, og hvor det stammer fra i udviklingen.

Først og fremmest er der meget, som vågenbevidstheden har overdraget til det autonome nervesystem. Det skal sorteres fra og lægges til side, for det adskiller sig fra det, der er faldet lidt uden for centralnervesystemets almindelige funktion, men stadig ligger i hjernen og nerverne, og som også indgår i underbevidstheden, selvom materialet er lagret i en anden del af redskabet. I pulterkammeret er de forskellige ting opbevaret på mange hylder og i mange skuffer og skabe, og det drejer sig om at få dem ud af skabene.

Det materiale, der er oplagret i det autonome system, omfatter alle de mystiske og tågede rester fra fortiden. Det er rester, der stammer fra både forældrene og det permanente atom. Materialet er svagt, tåget og svært at forstå. Det er levn fra primitive liv – endda liv i dyreriget. Der er tale om mørke instinkter og primitive drifter, som for længst er forladt af menneskets bevidsthed. Derfor er der tale om uklare erindringer, men de sætter stadig deres præg på det fysiske system.

Ubegrundet angst

Til denne kategori hører mange af de såkaldte ubegrundede angstfølelser, som sensitive mennesker ofte lider under. Det er en frygt, hvor man ikke kender årsagen – en frygt, som ikke kan overvindes ved hjælp af fornuften. Fornuften kan dominere en tid, men hvis frygten er stærk, vil kroppen give efter på trods af fornuften. En ubegrundet panik – og her er der ikke tale om den

panik, der nogle gange griber en stor menneskemængde, for det er noget helt andet – kan af og til vise sig, når centralnervesystemet er udmattet på grund af sygdom i kroppen.

En ubegrundet angst kan nogle gange stamme fra fortiden. Andre gange er det angst for det "overnaturlige". Angsten for det "overnaturlige" kan opstå af andre årsager, men der findes en særlig angst for det "overnaturlige", og denne angst stammer fra det autonome system. Det er en rest fra fortiden, hvor mennesket levede i konstant angst for det ukendte, og hvor det var overbevist om, at naturens skjulte sider stammede fra overnaturlige fjender og dæmoner. Angsten kan stamme fra nationale og nedarvede træk, der overføres til det fysiske legeme. Det medfører, at ting og begivenheder, man ellers ikke frygter i vågenbevidstheden, af og til skaber angst.

Tro og virkelighed

Forfatteren Thomas Carlyle sagde, at om dagen troede han ikke på djævelen, men når han vågnede midt om natten, troede han fuldt og fast på, at djævelen eksisterede. Men han troede *ikke* på djævelen.

Han troede på resterne af sin skotske afstamning og på barnebevidsthedens oplevelse af den frygtelige fjende. Angsten for overraskende at blive angrebet af djævelen lå endnu i hans underbevidsthed, og den dukkede frem i tankesindet på tidspunkter, hvor det fysiske legemes vitalitet var på sit laveste – om natten.

I dette tilfælde blev arvelige rester fra fortiden blandet med den anden form for underbevidsthed, som stammer fra det aktuelle liv, og hvor tanker simpelt hen var sunket ned i den fysiske hjernes dybere lag, uden at blive overført til det autonome system. Det er muligt at skelne mellem de to former for underbevidsthed ved hjælp af hypnose. I hypnotisk trance kan man ikke genoplive det, der er sunket ned i det autonome system, men man kan genoplive det, der befinder sig i hjernens dybere lag.

“Automatpiloten”

Desuden er der alle de handlinger, som blev udført målbevidst i fortiden, men som det autonome system har overtaget. Det spiller en meget vigtig rolle i underbevidstheden. Meget af det, man plejede at gøre med fuld opmærksomhed, er man ikke opmærksom på mere. Der er kun en vis mængde opmærksomhed til rådighed, selvom den kan udvides en smule, og efterhånden som sjælen bliver i stand til at benytte sig af naturens automatik og overlade det til redskaberne, som den har fået dem til at gøre om og om igen, vil underbevidstheden vokse, og alt, hvad der kommer under det autonome systems kontrol, bliver underbevidst.

Det er nemt at overføre rutinemæssige handlinger til kroppens “automatpilot”. Det sker eksempelvis i forbindelse med træning af nerver og muskler – den såkaldte motoriske træning. Et af de mest almindelige tilfælde er, når man lærer at skrive eller bliver undervist i at spille på et musikinstrument. De fleste har set, hvordan et barn bruger hele kroppen i processen, når det skal lære at skrive. Det laver grimasser og vrider og vender sig i forsøget på at koncentrere sig. Det kan ikke gøre for det. Hele barnets opmærksomhed er rettet mod den vanskelige manipulation af fingrene i et forsøg på at få dem til at gøre det, barnet ønsker. Men så snart den automatiske vane er etableret, skriver fingrene uden at barnet tænker over selve bevægelsen. Og når det drejer sig om en musiker, spilles de indøvede passager udelukkende ved hjælp af kroppens automatik.

Det sker hele tiden. Sjælen udnytter redskabernes automatik og overlader så meget som muligt til “automatpiloten”. Husk at sjælen konstant stræber opad og forsøger at frigøre sig fra de lavere planer. Den prøver altid at kaste de byrder, der forhindrer den i at stige til vejrs, over bord. Sjælen ønsker ikke at bruge bevidstheden og opmærksomheden på at holde øje med kroppens vitale funktioner. Den er kun opmærksom på “maskineriet”, når noget går galt.

Det, der her er gennemgået, kan klassificere som *underbevidsthed*. Det hele kan – ganske vist med besvær – genoplives i vågenbevidstheden, men det er ikke arbejdet og ulejligheden værd. Tværtimod – jo mere mennesket kan overlade til automatikken jo bedre. Og jo mindre mennesket skal bruge sin vågenbevidsthed til rutinemæssige ting, jo mere kan det koncentrere sig om de ting, der for alvor kræver opmærksomhed. Det er en indlysende fordel, at man er i stand til at overlade den ene del af den bevidste funktion efter den anden til det autonome system med dets evne til – efter mange og hyppige øvelser – at gøre det, mennesket er mest interesseret i, at den skal gøre.

På grænsen mellem under- og overbevidsthed

Men der er en anden del af underbevidstheden, som er lidt vanskeligere at definere. Man kan placere den på grænsen mellem det underbevidste og det overbevidste. Den manifesterer sig gennem det autonome system, og derfor har den underbevidsthedens præg. Men den tilhører ikke fortiden, og derved mister den et af underbevidsthedens kendetegn, for generelt betragtet er underbevidstheden et resultat af fortiden.

I vågenbevidstheden dukker visse svage intuitioner og angstfølelser op – ikke de samme angstfølelser, som de, der lige er omtalt, men en anden type, der er vanskeligere at forstå. Det er angsten for en *fremtidig* ulykke – en angst, der ofte suppleres af en meddelelse om ulykken. Det kan være en tydelig fornemmelse af, at en god ven er død, at en ulykke eller en sygdom har ramt et menneske, man holder af. Følelserne kommer fra underbevidsthedens mellemliggende lag. Man skal forsøge at opspore, hvordan følelsen opstår, og efter at have studeret grunden til, at den findes i bevidstheden, kan man bestemme, om man vil klassificere den som underbevidst eller overbevidst.

Impulser fra astralplanet

Fornemmelsen stammer fra astralplanet. Den opstår når vibrationer på astralplanet påvirker astrallegemet overflade udefra. En ulykke, der lige er sket, skaber et vibrerende energibillede på astralplanet. Billedet, der vibrerer i astralt stof, påvirker astrallegemet. Det glider hen over det, på samme måde som et vindstød glider hen over den fysiske krop, og sætter overfladen i svingninger. Vibrationer forplanter sig til det autonome system, specielt via solar plexus chakraet, som sandsynligvis er systemets vigtigste center til kommunikation med astrallegemet. Følelsen når mennesket gennem det autonome system i almindelighed og solar plexus i særdeleshed. Herfra føres følelsen videre til hjernen, hvor den dukker op i vågenbevidstheden og gør opmærksom på den ulykkelige begivenhed.

Impulsen har banet sig vej på følgende måde: Udefra til det vibrerende astrallegeme, videre via astrallegemet til det autonome nervesystem, videre til solar plexus chakraet, og fra solar plexus arbejder impulsen sig op via forbindelsesleddene til hjernen, hvor den viser sig i vågenbevidstheden. Hvis vibrationen er meget kraftig, ledsages den ofte af en fornemmelse af ubehag. Og følelsen af ubehag er karakteristisk for det sted, den viser sig, nemlig i solar plexus, der er forbundet med mavefunktionen.

Elementalernes astrale påvirkning

Mange mennesker har angstfornemmelser, der hverken er arvelige eller stammer fra hjernens dybere lag. Kilden til angsten er astralplanet, og fra astralplanet arbejder impulsen sig ned til det fysiske. På astralplanet er der mange astrale væsener, der virker frastødende på mennesket. De astrale væsener er ikke venligtsindede, og det skyldes, at mennesket opfattes som et destruktivt dyr. De elementaler, der har med den fysiske verden og dyreriget at gøre, er alle mere eller mindre fjendtlige over for menneskeheden på grund af de problemer, menneskeheden skaber for dem. Hvis man iagttager, hvor hensynsløst og destruktivt de fleste mennesker opfører sig, er det ikke vanskeligt at forstå elementalernes fjendtlige følelser. Den fjendtlige holdning skaber en sitren i astrallegemet, og den er årsag til, at der opstår en vibration i det autonome system, og resultatet er en bevidsthedsændring i den fysiske hjerne, der opleves som frygt. Det sker ofte om natten, fordi den fysiske vitalitet på under søvnens opladningsfase er lavere end i dagtimerne.

Mennesker med problemer i nerve- og muskelsystemet er ofte plaget af angst-fornemmelser, der skaber det, der med en fællesbetegnelse kaldes hallucinationer. Hallucinationerne kan være visioner i form af tågede glimt af væsener, der findes på astralplanet. Hvis man vil af med hallucinationerne, skal man forstå, hvor de kommer fra, og bruge sin viden som modvægt til impulserne.

Overbevidstheden

Herefter gælder det *overbevidstheden*, og generelt kan man definere overbevidstheden, som det, der er i bevidstheden på eksistensplaner, der ligger over det fysiske plan. Når impulserne fra højere planer strømmer ned til det fysiske plan, går de direkte til hjernen og ikke gennem det autonome nervesystem. Når impulserne kommer fra astralplanet, strømmer de fra de astrale sanser til de fysiske sanser – ikke fra astrallegemets overflade til det autonome system.

Det er vigtigt, fordi det drejer sig om at kontrollere – ikke at jage væk og slippe af med. Mange visioner og oplevelser af indre stemmer kommer på den måde, og det er vigtigt ikke at blive bange for dem. I det øjeblik man bliver bange, mister man kontrollen over hjernen og bliver underlagt det autonome nervesystem. Derfor er frygt den største fjende for et menneske, der vil skabe forbindelse mellem overbevidstheden og den normale vågenbevidsthed.

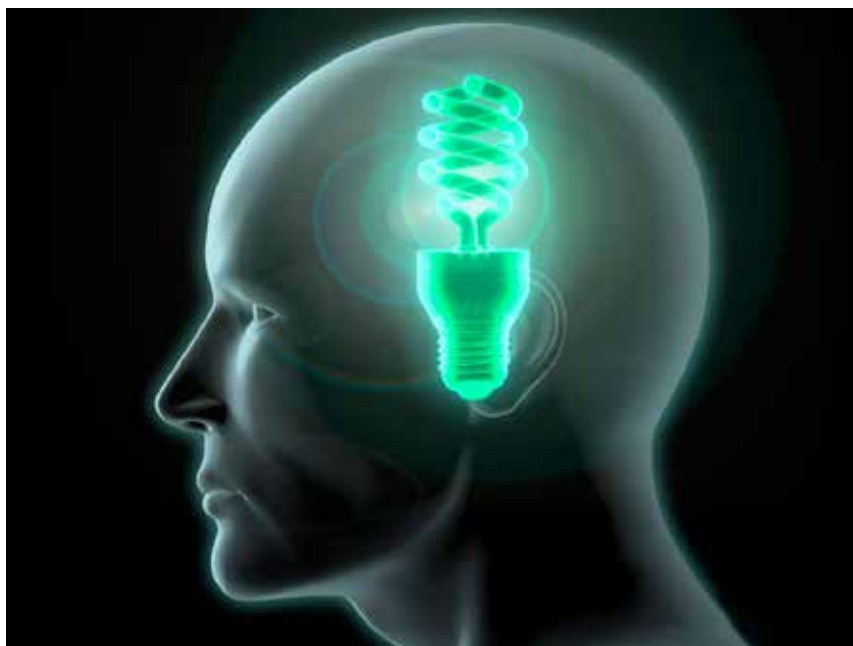
Hvis man er bange, skal man holde sig fra at arbejde med kontakt til overbevidstheden, for man kan skade sig selv og fremtvinge et nervesammenbrud. Advarslen er ikke udtryk for den traditionelle holdning hos nutidens læger, der altid betragter syn og stemmer som faresignaler, men de *er* faresignaler, hvis de kombineres med et ustabil nervesystem. Men hvis både legeme og tankesind er sundt og ikke resulterer i nervøsitet eller andre former for unormal adfærd, er de ikke faresignaler men tegn på en udvidelse af hjernebevidstheden.

Hvis normaltilstanden forstyrres af visioner eller stemmer fra det overbevidste, må man gå i gang med at forbedre den almindelige helbredstilstand. Hvis normaltilstanden ikke kommer ud af ligevægt, hvis man kan udføre sit daglige arbejde samtidig med at åbningen af bevidstheden finder sted, kan man fortsætte uden at bekymre sig om nervefunktionen.

Virkelige visioner

Samtidig er det vigtigt at sige, at virkelige visioner fra overbevidstheden meget ofte går hånd i hånd med en forstyrrelse af nervesystemet. Det er korrekt, fordi det evolutionstrin, man har nået, ikke er højt nok til, at hjernen kan håndtere de højere vibrationer. Men fordi der opstår en smule ustabilitet i hjernen, behøver man ikke straks at være afvisende. Problemerne er et faresignal, der fortæller, at man skal passe på kroppen og ikke belaste den ud over, hvad helbredet kan bære. Det er et tegn, der viser, at de højere vibrationer skal opbygges meget langsomt, gradvist og være under bevidst kontrol. Døren skal i en vis udstrækning lukkes på klem for impulserne, indtil hjernen har vænnet sig til at modtage den type meddelelser.

Nogen tænker måske: *"Hvordan gør man det, for impulserne kommer jo overraskende?"* Det er muligt at lukke døren, for hvis man bruger hjernen til noget andet, vil hjernes almindelige funktion forhindre, at impulserne bliver alt for påtrængende. Det er ikke fordi man helt skal lukke dem ude. Man skal bare ikke lade dem beskadige det redskab, der skal bruges til at kanalisere dem ind i bevidstheden. Men det er indlysende, at man er på usikker grund, og indsigt er absolut nødvendig for sikkerheden.

Geniale indfald

De impulser, der kaldes geniale indfald, kommer fra det overbevidste område. De strømmer direkte ned fra den højere selvbevidsthed – *sjælen* – og skaber nogle gange en vis ustabilitet i hjernen, hvis den endnu ikke er tilstrækkeligt udviklet til at modtage dem, men det er en ustabilitet der skyldes udvikling og vækst – ikke sygdom.

Man oplever af og til genier, der kan have en tvivlsom moralsk adfærd, og det forvirrer mange. Hvorfor er nedstrømningerne fra det højere mentalplan og direkte ned i hjernen ofte præget af uregelmæssigheder i levemåden? Det gådefulde fænomen kan forklares med en lov, som man skal kende. Det er en uigennemskuelig lov med en mystisk virkning på livet, men alligevel har den enorm betydning – navnlig for de, der ønsker at speede deres udvikling op og øge mængden af impulser fra overbevidstheden.

Loven og kraften

Forklaringen er, at når en kraft strømmer ned fra et højere plan, omdannes den i det redskab, den strømmer ned i, og omdannelsen afhænger af redskabets karakter. Det er ikke al kraften, der omdannes. Noget af kraften slipper igennem i sin oprindelige klarhed og manifesterer sig i den lavere verden med stor åndelig kraft. Men en stor del af kraften ændres af det redskab, der modtager den. Kraften ændres til den form for energi, som redskabet er bedst egnet til at håndtere. Sådan er loven.

Det er en lov med vidtrækkende konsekvenser, for det betyder, at det skaber problemer, når en større udstrømning af højere mental energi fra sjælen strømmer ind i et uudviklet legeme. Ikke på grund af faren for nervøse lidelser, men fordi legemets energikanaler vil opfange strømmen og omdanne en del af den til større vitalitet. Dermed styrkes de kræfter, der i forvejen strømmer i kanalerne. Hvis en organisme eksempelvis har en tendens til seksuel lidenskabelighed, vil en del af sjælens impulser blive omdannet til vitalitet og dermed øge styrken af personens seksuelle lidenskab.

Når man arbejder for at øge nedstrømningen fra overbevidstheden til vågenbevidstheden, skal man sørge for, at kanalerne er rene, når impulserne strømmer ned. En lærer i åndsvidenskab sagde engang:

"Det reneste vand bliver snavset, hvis det flyder i urene kanaler. Det samme gælder den guddommelige visdom, som også forurenes, hvis den strømmer ind i uudviklede tankesind og urene hjerter."

Selvfølgelig skal man stræbe efter at skabe en nedstrømning fra de højere planer ind i tankesindet. Selvfølgelig skal man stræbe efter at åbne sin natur for de solstråler, der skinner i de høje regioner. Men når man lukker sollysets livgivende kraft ind, skal man være opmærksom på, hvad det er, der spirer i det indre. Hvilken form for vækst bliver stimuleret, når sollyset falder på spirene. Det er vigtigt at rense sine legemer, før man åbner sig for højere kræfter.

Stop al negativitet

Seriøse lærere siger altid til deres kandidater: *"Stop al negativitet"*. Indtil det er gennemført, vil det være en fordel, hvis mindst muligt af det højere liv strømmer ind i kandidaten. Når man ikke længere virker skadende på omgivelserne, kan man begynde at beherske sanserne og få dem under tankesindets kontrol. Derefter skal tankesindet under sjælens kontrol, og det vil medføre, at det lavere tankelivs forvirrede flakken falder til ro under det højere tankesinds påvirkning. Først når redskabet er rensat, sanserne er rolige og sindet er stille, kan mennesket trygt møde sjælen i al dens kraft.

Hensigten med denne advarsel er ikke at skræmme folk fra at begynde på den højere udviklings vej. Advarslen er ganske enkelt en advarsel fra én, der har set de farer, der er forbundet med det højere livs kontakt med redskaber, der ikke var forberedt. Og det er blot en gentagelse af tidsaldrenes og de vises advarsel formuleret i et nutidigt sprog:

"Stig op, stig blot op som du vil, fuld af mod og med roligt hjerte og åbne øjne, uden frygt for noget som helst du møder på vejen, for det guddommelige i dig er stærkere end alt, hvad der er uden for dig. Men idet du klatrer op ad stigen, sørg da for at dine fødder er rene. Rens dine fødder før du klatrer op, og snavs ikke trinene til med jordens

søle, for det vil få dine fødder til at hænge fast i stigen og holde dig tilbage eller måske endda få dig til at glide og falde. Stig op som du vil, men husk at kun den rene får adgang til det guddommeliges vision. Stig op som du vil, men husk at overbevidstheden må komme ned i en vågenbevidsthed, der er ren. Hvis du renser den, stig da op så hurtigt som dit mod kan bære dig, så hurtigt som din iver kan løfte dig – for den rene er der ingen fare i nogen verden, og for den rene af hjertet vil alle naturens hemmeligheder åbenbare sig”.

Udviklingsmetoder

Herefter skal der fokuseres på udviklingsmetoderne, dvs. den måde man kan bruge til at udvikle sig åndeligt og gradvis få vished og viden på områder, hvor der på nuværende tidspunkt er kaos. Den psykologi, der er beskrevet her, bliver ikke forstået rigtigt før mennesket kan "se" og selv efterforske det, der i nutiden – uden nogen form for forklaring – samles under fællesbetegnelsen "det underbevidste".

Men hvad er det, der skal udvikles? For at besvare spørgsmålet og beskrive en udviklingsmetode skal man vide, at menneskets udvikling har to hovedlinjer med *bevidsthedssiden* som den ene og *formsiden* som den anden.

Bevidstheden vil udfolde sig af sig selv, skabe en dybere og klarere indsigt og en sikrere og mere omfattende forståelse. Derfor er udviklingsmetoder, der tager sigte på bevidstheden, interessante. Her er der i bogstaveligste forstand tale om *udfoldelse*, fordi bevidstheden på forhånd rummer alle potentialer og bare mangler at få dem op til overfladen. Man kan sammenligne det med en blomsterknop, der kan folde sig ud til den færdige blomst.

Højere bevidsthed

Men det er ikke kun bevidsthedens udvikling, der er interessant, for selvom bevidstheden udfolder sig på det ene plan efter det andet, er det ikke sikkert, at den vil være i stand til at påvirke den fysiske hjerne direkte fra de højere planer og skabe virkninger i vågenbevidstheden. Det er muligt for et menneske at være så udviklet, at bevidstheden i de højere legemer er aktiv på de tilsvarende planer uden at den indsigt, som erhverves dér, overføres til den fysiske bevidsthed og "huskes".

Når bevidstheden er så udviklet, at den kan fungere, kommer spørgsmålet om bevidsthedens redskaber ind i billedet. Redskaberne er de forskellige legemer, som bevidstheden bruger. Her omtales kun tre af dem, for når de tre er fuldt aktive, behøver indehaveren ikke flere fysiske instruktioner for at forstå værdien af udviklingen. Hvis et menneske har kontrol over sit fysisk-æteriske, astrale og mentale legeme, kan det selv skaffe sig den viden, der både stammer fra det, psykologerne kalder "underbevidstheden" og fra overbevidstheden.

Kausal bevidsthed

Det er sjældent, at der på det nuværende udviklingstrin kommer meddelelser ned fra bevidstheden, der ligger over mentallegemet. Naturligvis sker det, når der er tale om et højt udviklet menneske, som i mange tilfælde modtager geniale idéer fra sjælen og kausallegemet, som er menneskets permanente skatkammer, hvor alle erindringer er oplagret. Det sker også i de tilfælde hvor et menneske via en gradvis opbygning og bevidst træning har udviklet de lavere redskaber så meget, at det er i stand til at fungere som sjæl på kausallegemet.

Men i de fleste tilfælde er det de tre lavere legemer, der skal udvikles. Derfor skal man vide, hvordan det fysiske legeme forædles, hvordan man gør astrallegemet mere funktionsdygtigt, og hvordan man gør noget lignende med mentallegemet. Det er forudsætningen for at udvikle de latente evner på bevidsthedssiden og de organer, som evnerne kommer til udtryk igennem på formsiden.

Med udviklingsmetoder rettes al kraften mod redskaberne, mens udfoldelsen af bevidstheden forsømmes helt. Selvom de psykiske sanser er blevet udviklet ved at forædle de fysiske organer, er de alligevel stort set ubrugelige, fordi bevidstheden ikke er parat til at fungere via dem. Det er en kunstig udvikling.

Psykiske evner

I stedet for at bevidstheden skaber udviklingen, er det muligt til en vis grad at stimulere organernes udvikling og tvinge dem længere frem i udvikling end bevidstheden. Det resulterer i, at man ser og hører ting, man ikke forstår. Det er ofte det, der er tilfældet, når et menneske fødes med psykiske evner, som det har udviklet i tidligere liv.

Generelt kan man sige, at når et menneske ikke er særlig højt udviklet og alligevel fødes med psykiske evner, har det i tidligere liv brugt de teknikker, der bearbejder legemerne uden at udvikle bevidstheden. Resultatet er en kraftig psykisk udvikling, men fordi den uudviklede bevidsthed ikke kan bruge de psykiske evner intelligent, har evnerne kun begrænset betydning, og mange gange er de til større skade end gavn.

Der er ingen grund til at være misundelig på mennesker med den type psykiske evner. Hvis de har evner, som de ikke ved, hvordan de skal bruge, og som reelt virker forstyrrende, fordi de fylder tilværelsen med fænomener, de ikke forstår og ikke kan kontrollere, er det bedst, hvis de bevidst forsøger at arbejde med udvikling af bevidsthedssiden og på den måde bruger det aktuelle liv til at indhente det, de forsømte i et tidligere.

Hatha-yoga

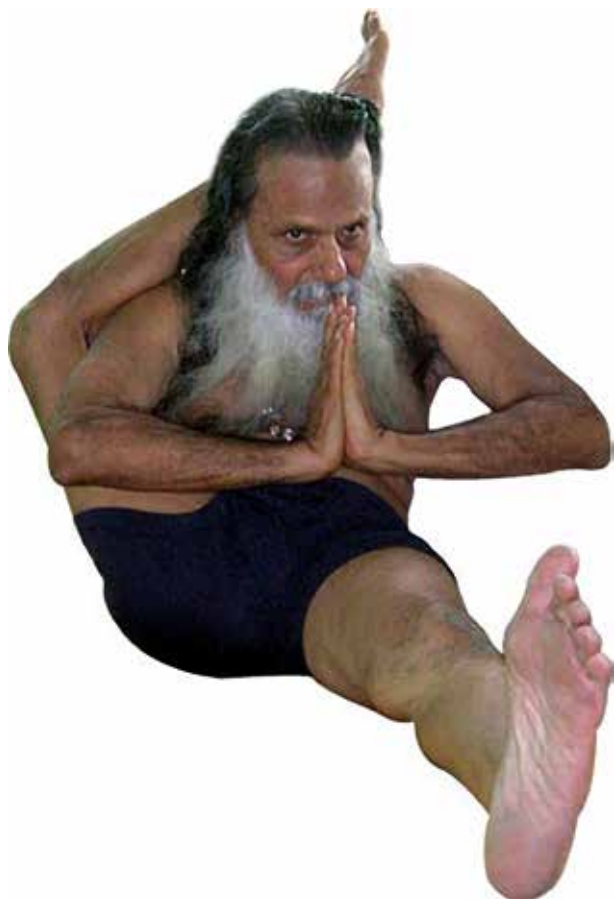
I den psykologiske videnskab i Indien – en psykologi der er mange tusinde år gammel – er der to primære former for yoga – hatha-yoga og raja-yoga. Al udvikling falder naturligt og uundgåeligt ind under en af de to kategorier.

Teorien bag hatha-yoga er, at det er nemmest at begynde med det fysiske legeme, for så beskæftiger man sig med noget, man ved noget om. Ved at arbejde med kroppen kan man opnå en næsten ufattelig kontrol over den. Det fysiske legemes forskellige dele korresponderer med centrene i de højere legemer, og derfor er det muligt at få kontakt med de højere centre ved at stimulere det lavere legeme. Man kan eksempelvis stimulere og udvikle det fysiske syn, og gradvis kan man udvikle den tilsvarende evne i astrallegemet, og på den måde bliver man clairvoyant. Og man kan stimulere og udvikle den fysiske høreevne og skabe en tilsvarende vækst i astrallegemet, og på den måde bliver man clairaudent osv.

Korrespondancens princip

Teorien om, at der er en korrespondance mellem legemerne, er helt korrekt. Menneskets sanser befinder sig i virkeligheden ikke i det fysiske legeme men i det astrale, for sansernes centre er i astrallegemet. Et eksempel er evnen til at se på det fysiske plan. Synsimpulsen går fra nethinden til de optiske centre i hjernen og herfra ind i astrallegemet til de tilsvarende centre, som i virkeligheden er synssansens samlingspunkt. Hjernen er udelukkende en slags modtager, som meddelelserne løber igennem. Mennesket er først i stand til at se, når de astrale sanser stimuleres.

Men hatha-yoga omfatter meget mere end stimulering af sanserne. Det er en yogateknik, der medfører fuldstændig kontrol over enhver del af den fysiske krop. Alle muskler kommer under viljens kontrol. Hatha-yogien gennemgår en række processer. Mange er yderst vanskelige og endog smertefulde. Formålet er at få hver eneste del af det fysiske legeme under viljens kontrol. Yogien kender korrespondancen med astrallegemet, og derfor arbejder yogien efter den metode, der blev omtalt i relation til synet og hørelsen.

Hvorfor?

I Indien er der mange hatha-yogier, som er parate til at demonstrere deres evner, og de kan absolut gøre helt fantastiske ting. De kan stoppe hjerteslaget eller lungernes funktion og meget andet af den art. Det virker temmelig overraskende, indtil man ved, hvordan det gøres. Men så dukker et vigtigt spørgsmål op: "Hvorfor gør de det?" Hvorfor skal man gennemgå en lang og besværlig træning for at kunne gøre noget, som man ikke har lyst til at gøre?

Det eneste man virkelig kan have glæde af, er evnen til at se, høre og føle på astralplanet, men det opnår yogierne kun i begrænset omfang. Når evnerne har mistet nyhedens interesse, vil man uundgåeligt have lyst til at spørge, hvilken værdi det har. I mange tilfælde er yogierne ikke i stand til at forbinde centrene i astrallegemet og de fysiske sanseorganer. Derfor lykkes det mange

gange ikke for dem at overføre syns- og lydindtryk til hjernebevidstheden. De går i trance, og når de kommer ud af den igen, er de nøjagtig lige så kloge, som da de gik ind i trancen.

Trance

Næsten alle hatha-yogier kan gå i trance, men hvad sker der, når de gør det? Det fysiske legeme og astrallegemet adskilles. I nogle tilfælde er astrallegemet aktivt, så mennesket faktisk får oplevelser, og selvom oplevelserne ikke kan overføres til hjernebevidstheden, er det en fordel, fordi man kan lære meget på astralplanet, som kan trænge igennem til det fysiske plan – ikke som erindring, men som viden.

Men i mange tilfælde hvor det fysiske og astrale legeme adskilles i trancen, bliver astrallegemet i nærheden af den fysiske krop, og astrallegemet er nærmest inaktivt. Derfor får yogierne ingen viden og indsigt ved hjælp af den metode. Men én positiv ting opnår de – et fantastisk fysisk helbred. De udvikler stor muskelstyrke og en udholdenhed, der gør det muligt at klare en udmattelse, som normalt ville knække et almindeligt menneske. Øvelserne er meget vanskelige, og de udvikler stor udholdenhed, og derfor udvikler de også en enorm viljestyrke.

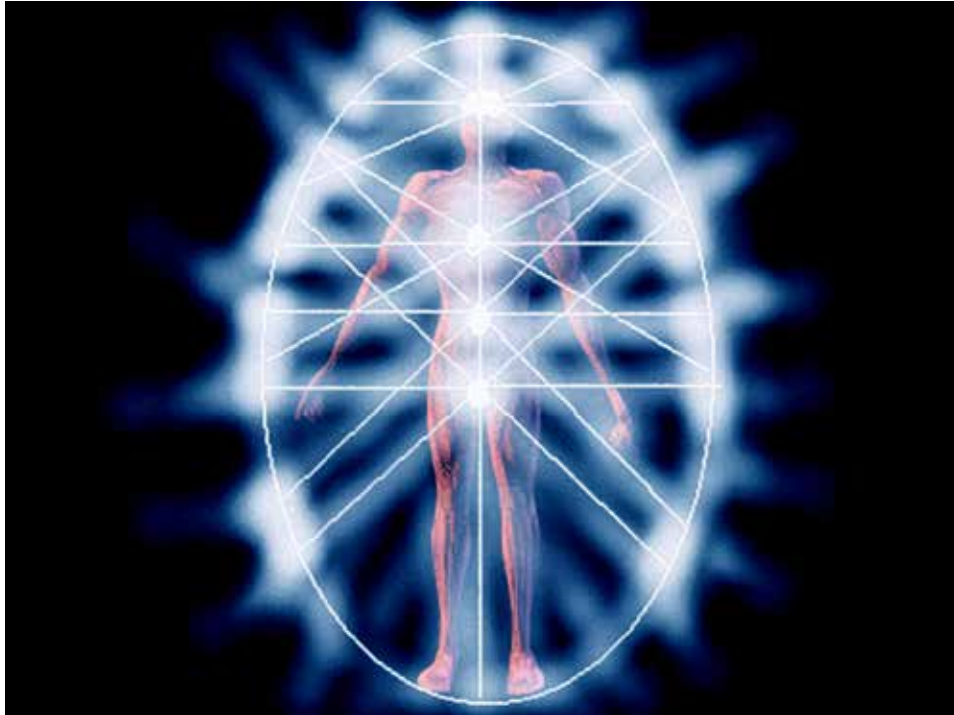

Livet går forud for formen

Hvad kan man lære af denne iagttagelse – herunder korrespondancen mellem det fysiske og det astrale? I evolutionens løb er udviklingen af bevidstheden en smule foran formens udvikling, og det har meget stor betydning. Livets funktion går altid forud for skabelse af formen, for formen opbygges ved at praktisere funktionen.

Når man ser tilbage på evolutionen, viser det sig, at efterhånden som bevidstheden udvikler sig og tænkere udvikler stadig større tankekraft, overlader mennesket den ene viljeshandling efter den anden til kroppens automatik og vender sin opmærksomhed mod det højere og mere virkelige.

Det betyder, at når hatha-yogien bringer de evner, der i løbet af evolutionen er gjort automatiske, tilbage til bevidst kontrol, bevæger yogien sig i virkeligheden bagud og ikke fremad i udviklingen. Yogien belaster igen sig selv med en række opgaver, som i virkeligheden udføres meget bedre af kroppens automatik. Og når yogien griber ind i dem, skal der bruges en hel del opmærksomhed på for at opnå den samme fuldkommenhed, som kroppens automatik, og denne automatik skyldes yogiens tidligere arbejde med kroppen.

Astrale sanser

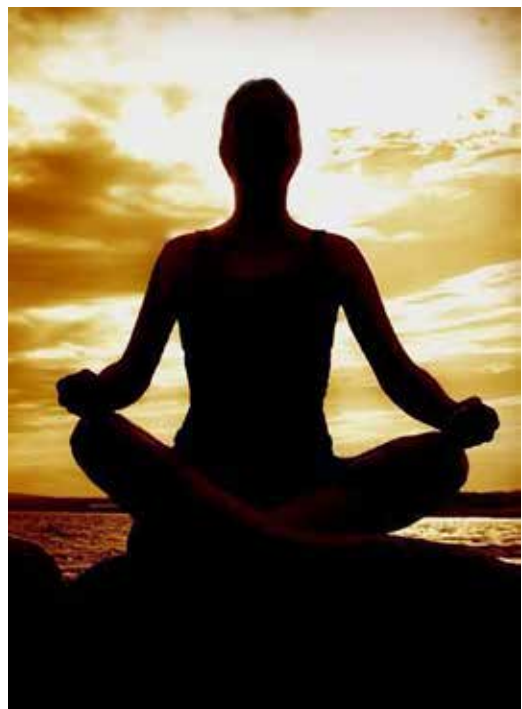
Når det drejer sig om de astrale sanser, går man også baglæns, når sanserne stimuleres på den måde. Det astrale center blev udviklet først og via det, blev det fysiske sanseorgan udviklet. Derfor vil anvendelsen af det fysiske organ til stimulering af det astrale center, sådan at det kan fungere selvstændigt, være et tilbageskridt i udviklingen. Det fremmer ikke den virkelige syns- eller høresans i astrallegemet, men resulterer i en unormal og uheldig aktivitet i de chakraer, der har bygget sanseorganerne i det fysiske legeme til brug for de astrale chakraer. Astrallegemet har sine egne sanser, der ikke nødvendigvis kommunikerer direkte med organerne i kroppen.

De astrale sanser hører til astralplanet, mens chakraerne er kommunikationskanaler mellem mennesket og dets fysiske redskab. Det er forkert at aktivere dem uafhængigt af hinanden, for man tager et redskab, der er beregnet til en bestemt funktion, og forsøger på en klodset måde at bruge det til noget andet.

Raja-yoga

Raja-yoga systemet er anderledes. Raja-yoga begynder med *tanken*, dvs. med en meditationsproces. Men før meditationsprocessen, som er begyndelsen til raja-yoga, er der en vej, som må følges af det menneske, der ønsker at praktisere den form for yoga.

Det må til en vis grad have rensat sit fysiske legeme – ikke fordi det skal bruge det fysiske

legeme til at stimulere det astrale, men fordi bevidsthedsenergiene, efterhånden som de udvikles, vil arbejde sig ned til kroppen, og hvis den ikke er forberedt til at tage imod energierne, vil de sandsynligvis være skadelige eller årsag til forskellige sygdomme, sammenbrud af det fysiske helbred og nogle gange endda sindssyge.

Problemerne er blevet omhyggeligt iagttaget og studeret i Indien, og på grundlag af praktiske erfaringer, har man erkendt, at hvis et menneske praktiserer teknikkerne med en uforberedt krop, vil det fysiske helbred på et tidspunkt bryde sammen – også selvom man måske opnår usædvanlige resultater på grund af bevidsthedens nedstigning.

Forædling

Forædling af den fysiske krop skabes ved hjælp af den kost, man spiser, den væske, man drikke, den søvnrytme man praktiserer osv. Det gennemgående tema er *mådehold*. Det drejer sig ikke om at sulte eller om at sove så lidt som muligt, men om at være mådeholdende med alting.

Det næste skridt er beherskelse af følelserne. Følelserne må aldrig tage magten fra et menneske. Der skal være gjort bestemte fremskridt på området, før det er sikkert at praktisere yogateknikkerne.

Når kroppen er rensat, og man har lært at kontrollere følelserne, følger forædlingen af tankesindet. Tankesindet kaldes "*virkelighedens drabsmand*", for normalt opsluges menneskets tankesind af den ydre verden. Tankesindet bevæger lynhurtigt opmærksomheden fra det ene til det andet. Når det har registreret én ting, vendes opmærksomheden straks mod den næste – osv.

Tendensen udgør en stor forhindring, når man vil udvikle den højere bevidsthed, og raja-yogien bruger al sin energi på at udvikle den højere bevidsthed, som kun kan manifestere sig, hvis tankesindet holdes i ro. Derfor går mange af yogiens øvelser ud på at holde tankesindet i ro. Det gøres bl.a. ved hjælp af forestillingsevnen, for yogien opbygger et mentalt billede og fokuserer opmærksomheden på det. Herefter fjernes opmærksomheden

igen fra det samlede billede undtagen fra et enkelt punkt. Der fokuseres nu stykke tid på punktet, men til sidst lader yogien også punktet forsvinde. Herefter er tankesindet fuldstændig stille.

Tankesindet er Vestens store problem

Teknikken giver vesterlændinge store problemer. Det skyldes den udviklingsvej, man har valgt i denne del af verden, for vesterlændinge er langt mere rastløse

end mennesker i Østen. I Vesten forventer man hurtige og nemme resultater. Når man forsøger at holde tankesindet i ro, vil man opdage, at det er langt mere rastløst, end man troede. Selvom man måske troede, at man havde et forholdsvist roligt tankesind, vil man opdage, at det er rastløst og konstant farer omkring, når man forsøger at fokusere på noget, der ikke tiltrækker det. Oplevelsen af om noget er tiltrækkende eller frastødende er en følelse, og den stammer fra astrallegemet. Det viser, hvor stor magt følelserne stadig har over mennesket. Tanken skal holdes i ro ved hjælp af viljen, og man skal ikke tillade, at tanken flakker videre, fordi en rastløs følelse dukker op og forstyrrer processen.

Det betyder, at man i årevis skal øve sig på at skabe tankekontrol, før man kan forvente at opnå et tilfredsstillende resultat. Det opleves som en meget langvarig proces, som ikke passer til det travle og stressede liv, der leves i Vesten. Hvis man har gennemført processen i et tidligere liv, vil man hurtigt kunne lære det i det nuværende liv. Men hvis det er første liv, man forsøger at lære tankekontrol, er det en meget krævende og langvarig opgave. Det er imidlertid nødvendigt, at man løser problemet, hvis man ønsker at følge den vej, der fører til visdom, styrke og tjenestearbejde.

Når mentallegemet er blevet tilstrækkeligt roligt, og man kan gøre tankesindet stille og fastholde tilstanden, kommer der et tidspunkt, hvor den højere bevidsthed gør sig gældende. Dermed begynder man på den virkelige yoga.

Koncentrationsøvelser

Fastholdelsen og etableringen af den gradvise kontrol over tankesindet kan suppleres med koncentrationsøvelser. I øvelserne fokuseres tankesindet på én enkelt tanke. Tanken er ikke så meget et mentalt billede men en idé, hvor man bearbejder indholdet ved hjælp af en særlig teknik, hvor idéen til sidst bliver ét med mennesket.

Hvad sker der? Mentallegemet former sig efter idéen, og dermed bliver idéen en del af tænkerens mentallegeme. Når tænkeren er i stand til det, påvirker tankeformerne de mentale chakraer. Når mentallegemets chakraer er mere eller mindre aktive, strømmer tankekraften gennem de mentale chakraer til astrallegemet, og aktiverer de astrale chakraer. Her arbejder man virkelig i overensstemmelse med evolutionen, for det er det højere, der former det lavere. Det er den højere og mere udviklede bevidsthed, der først former mentallegemet, og derefter begynder at forme astrallegemet. Hvis mennesket dag efter dag praktiserer en disciplineret meditationsrytme og koncentration, strømmer tankekraften efterhånden ned til det fysiske plan og former hjernen, og hjernen bliver efterhånden i stand til at udtrykke de højere energier. Til sidst strømmer tankekraften ind i et redskab, der vibrerer på de højere frekvenser uden at tage skade.

Menneskets tidligere tænkning har også været med til at forbedre hjernecellerne. Tænkningen har udvidet cellerne og gjort dem mere komplekse. På denne måde er der skabt et bedre redskab – både i kraft af organiseringen af cellerne, hele tankelivets karakter og udviklingen af evnen til at vibrere i takt med de finere energistrømme fra de højere planer.

Det er en generel beskrivelse af raja-yogaen, og det er indlysende, at metoden er anstrengende, vanskelig og kræver store ofre. Raja-yoga skal have første prioritet i livet, hvis den skal give resultat.

Videnskaben om sjælen

Men i virkeligheden er det ikke mere end det, der kræves i forbindelse med enhver anden videnskab. Et menneske, der vil være en virkelig kompetent matematiker, er nødt til at dedikere hele sit liv til faget. Det menneske, der prøver at uddanne sig til forsker inden for en naturvidenskabelig disciplin, gør videnskaben til livets vigtigste område, og alle kræfter bruges på den. Og tror man virkelig, at den hårdeste, mest komplekse og subtile videnskab af alle – *videnskaben om sjælen* – kan beherskes med en indsats, der er mindre end den, der kræves til den almindelige naturvidenskab, der udelukkende praktiseres på det fysiske plan og ved hjælp af den fysiske hjerne?

Indefra og ud

Hvis man tænker over det, vil man opdage, at evolutionsloven gælder her som alle andre steder. Loven siger, at det menneske, der virkelig vil være raja-yogi, er nødt til at gøre det til livets mål og mening. Efterhånden som mennesket bevæger sig ud ad udviklingsvejen, lægger man mærke til rækkefølgen: Først udfoldes bevidstheden, og derefter udformes legemet som et egnet redskab for bevidstheden.

Det betyder, at når et fysisk organ er funktionsdygtigt, vil bevidstheden være i stand til at beherske det. Det betyder også, at mennesket har udviklet sig *indefra*. Derfor vil det være i stand til at håndtere alt, hvad det møder på de forskellige eksistensplaner. Efterhånden som mennesket bevæger sig ind på plan efter plan, oplever det, at de evner, det har brug for på de enkelte planer, er udviklet i bevidstheden. Ingen af de redskaber, der er skabt ved at praktisere evnerne, har en reaktionsevne, der overstiger bevidsthedens evne til at forstå.

Raja-yoga er langt sværere end hatha-yoga, men til gengæld giver raja-yoga positive resultater. Raja-yoga stimulerer for alvor udviklingen og gør livet langt finere og giver det et imponerende perspektiv. Der er en guddommelige plan for udviklingen af det enkelte menneske og af hele menneskeheden, og alt hvad raja-yogaen gør, er at fremskynde evolutionen. Raja-yoga afviger ikke fra den naturlige udvikling, og den modarbejder den heller ikke.

Fortidens vise lærere har fulgt denne udviklingsvej, der er en meditationsvej. De har vist en vej, der er sikker at vandre for mennesker, og belønningen, der venter for enden af vejen, kan ikke beskrives med ord.

VisionsNettet

www.visionsnettet.dk